

Begeer slechts dat wat binnenin je is.

Begeer slechts dat wat boven je is.

Begeer slechts dat wat onbereikbaar is.

Want binnenin je is het licht van de wereld,

het enige licht dat kan worden uitgestraald op het Pad.

Als je niet in staat bent het binnenin je waar te nemen,

heeft het geen zin er elders naar te zoeken.

Het gaat je te boven omdat je,

wanneer je het bereikt, jezelf verloren hebt.

Het is onbereikbaar, omdat het steeds terugwijkt.

Je zult het licht binnengaan,

maar je zult nooit de vlam aanraken.

Mabel Collins in *Licht op het Pad*, deel I, vers 9 t/m 12
UTVN, *Drie Wegen, één Pad*, bladzijde 163

Julian van Norwich Ananya Sri Ram Rajan

Ananya Sri Ram Rajan is adviseur voor de geestelijke gezondheidszorg in Aurora, Illinois.

Dit artikel verscheen onder de titel *Julian of Norwich* in *Theosophy Foreward*, 21 april 2019.

Hij toonde me iets kleins ter grootte van een hazelnoot, in de palm van mijn hand en het was rond als een bal. Ik keek ernaar met mijn geestesoog en dacht, 'Wat kan dit zijn?' En het antwoord kwam, 'Het is alles dat gemaakt is'. Ik verwonder me dat het kon blijven bestaan, want ik dacht dat het uit elkaar zou kunnen vallen tot niets, het was zo klein. En het antwoord kwam in mijn geest, 'Het blijft en zal altijd blijven omdat God ervan houdt'. En alle dingen bestaan door Gods liefde.

Uit: *Openbaringen van goddelijke liefde*

Er is heel weinig concrete informatie over het leven van Julian van Norwich. Er staat geschreven dat ze geboren werd rond 1342 en stierf iets na 1416. Toen ze dertig was, werd ze ernstig ziek en men geloofde dat ze zou sterven. Gedurende deze tijd ontving ze op 8 mei 1373 zestien visioenen, wat leidde tot de publicatie van *Openbaringen van Goddelijke Liefde*. Men denkt dat *Openbaringen van Goddelijke Liefde* het allereerste boek uit de middeleeuwen is dat in het Engels werd geschreven en dan ook nog door een vrouw. Haar herinneringen aan de visioenen (bekend als de 'korte tekst') en haar meditatie over wat haar getoond was (twintig jaar later geschreven en bekend als 'de lange tekst') zijn voor veel mensen een grote bron van troost geweest. Een blik op de omslag van de lange tekst van haar boek toont dat ze bekend was als *Moeder Julian, een anachorete in Norwich die leefde in de dagen van koning Edward III*.

Er zijn aanwijzingen dat Julian een benedictijnse non was uit Carrow Abbey, maar dat is niet zeker. Zeker is wel dat zij een anachorete was van de kerk van Sint Julian in Norwich, waarvan ze waarschijnlijk haar naam kreeg. Voor wie het woord niet kent: een anachorete was een kluizenares, een vrouw die zichzelf liet inmetselen in een cel grenzend aan de kerk, als manier om te contempleren en een relatie met God aan te gaan. Julian had drie kleine openingen, één om de communie te ontvangen, één voor voedsel en afval en een ander om het publiek raad te geven.

Julian's werkelijke naam is onbekend, want ze gaf weinig informatie over zichzelf. Wat we van haar weten is gebaseerd op registers van donaties en legaten die haar werden nagelaten. Ze gaf regelmatig raad aan allerlei mensen uit alle rangen en standen; ze was een populaire anachorete. Dit niettegenstaande de beperkingen die de *Ancrene Wisse* (een handboek voor vrouwelijke anachoreten) oplegde in hoe vaak een anachorete contact mocht hebben met het publiek. Een anachorete behoorde haar tijd door te brengen als kluizenaars die God contempleerde en de wereld van alledag achter zich liet. Velen deden dat echter maar in geringe mate.

In het artikel van Mary Wellesley *The life of the anchoress (Het leven van de anachorete)* zagen wetenschappers dat er gedurende de 13e en 14e eeuw driemaal zoveel vrouwen als mannen waren die anachoreet werden. Toch kennen we er maar enkelen. Er is wetenschappelijk historisch onderzoek gedaan naar de levens van vrouwelijke anachoreten, maar er is weinig informatie over hun namen en hun leven. Gedurende deze tijd raasden armoede, pest en hongersnood door Europa; de bevolking leed vreselijk. Het boek van Anneke Mulder-Bakker, *Lives of the Anchoresses: The Rise of the Urban Recluse in Medieval Europe* (Leven van de anachoretessen: op opkost van de stadse kluizenaar in middeleeuws Europa) zegt dat vele vrouwen het leven van een anachorete omarmden als zij in de wereld niet meer nodig waren. Ze schrijft:

Ontslagen van sociale verplichtingen waren zij (vrouwen) vrij om te doen zoals de geest, de Geest, hun ingaf. Dat betekende: luisteren naar mensen, hen onderwijzen als zij geen kennis hadden; luisteren naar hun biecht; hen helpen om antwoorden te vinden op de vragen van leven en dood. Maar dit betekende ook: met gezag op treden tegen hen die zich immoreel gedroegen. Hoewel mannelijke gelovigen dit ideaal ook konden nastreven, en enkelen deden dat ook, was het grotendeels een vrouwenzaak. En het was een stedelijk verschijnsel. Mensen die fysieke rust en contemplatie zochten, traden in in een klooster op het platteland; kluizenaars bleven in de stad.

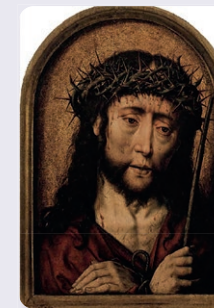
Het boek van Mulder-Bakker bespreekt het leven van vijf verschillende anachoretessen uit de Nederlanden, Duitsland en omliggende landen. Volgens Mulder-Bakker waren anachoretessen sociale activisten die belangrijke geschilpunten oppakten, zowel met de kerk als met de levenswijze van individuen. Zij namen het op zich om aan wie was afgedwaald de weg naar God te wijzen. Terwijl de priester de vader van de kerk was, was de anachorete de moeder en haar deur stond bij wijze van spreken altijd open. Dat kan verklaren waarom Julian van Norwich 'Moeder Julian' was.

Wat Julian zo populair maakte was misschien wel haar praktische, nuchtere aard. Vanwege haar ziekte (en zoals men dacht nabije dood) stond ze zichzelf toe open te staan voor haar ervaring. Ze sprak en schreef over die ervaring met nederigheid. Ze geloofde dat God haar getoond had wat ze moest weten. In haar meditatie op die openbaringen schrijft ze *Nu heb ik je verteld over vijftien openbaringen zoals het God behaagde mij te geven in mijn geest, naar ik vertrouw, opnieuw verlicht en aangeraakt door dezelfde Geest die hen oorspronkelijk openbaarde.* Ze zegt dat de eerste openbaring begon rond vier uur 's morgens en dat zij voort duurden, de één na de ander tot drie uur 's middags. Hoewel haar zoveel gegeven werd door haar God en ze geen pijn of ongemak voelde tijdens de openbaringen, begon ze, toen de vijftiende

openbaring eindigde, haar ziekte weer te voelen. Ze huilde, omdat ze geloofde dat God haar verlaten had. Hierna werd haar de zestiende openbaring gegeven.

Veel van Julian's inzichten ademen een zelfde sfeer als de leringen van de theosofie en het spirituele pad in het algemeen. Julian hield van Jezus en was duidelijk toegewijd aan het religieuze leven, maar ze rekte ook de grenzen op van de patriarchale omgeving waarin ze leefde. Ze verwijst naar Christus als onze moeder vanwege de voortdurend voedende en vergevende aard van Christus. Dit was gebaseerd op de visioenen die ze had van Jezus aan het kruis en de uiteindelijke betekenis van alles wat haar getoond was. Ze smeekt om Gods bedoeling te leren kennen en haar wordt gezegd, *Leer dit goed: liefde was zijn betekenis. Wie toonde het je? Liefde. Wat toonde hij je? Liefde. Waarom toonde hij het je? Uit liefde. Hou jezelf daaraan en je zult er meer van leren en weten. Maar je zult hier nooit iets anders weten of leren.*

Dat klinkt als de woorden van H. P. Blavatsky in *De Stem van de Stilte*. De leerling wordt verteld dat men, voordat het spirituele pad betreden kan worden, rein van hart moet zijn en het verschil moet kennen tussen verstandelijke kennis en wijsheid van de ziel, met andere woorden tussen de leer van het oog en die van het hart (*Drie Wegen één Pad*, bladzijde 54 - vers 111). Het spreekt vanzelf dat we, om waarlijk in het goddelijke te wandelen, goddelijk moeten zijn. We moeten leren om onszelf in die hogere staat te houden, om de dingen helder te zien, en ook om door de wereld te gaan en te kijken met een rein hart, niet met de fysieke ogen. Als we voortdurend kijken vanuit het perspectief van diepe liefde, ongeconditioneerd, niet oordelend, omarmend en openhartig, zullen we hiervan meer leren en meer weten. Wat we zaaien zullen we oogsten. Iets anders doen is zinloos en waardeloos voor ons bestaan.

Zo veel van Julian's doctrine gaat over liefde. Ze zegt dat ze, toen ze Jezus' hoofd hevig zag bloeden tijdens één van haar openbaringen, zes dingen begreep. Het vijfde was *Het Ene dat alles maakte uit liefde, onderhoudt alles door diezelfde liefde en zal het eeuwig onderhouden.* Dit verschilt niet van de theosofische lering dat alles uit het goddelijke voortkomt, wordt onderhouden door het goddelijke en, hoewel het zich in verschillende vormen manifesteert, toch goddelijk is. Ieder levend wezen heeft de bijzondere energie in zich die schept, onderhoudt en alle leven transformeert.

Maar al te vaak kijken we niet met ons hart. We denken van onszelf dat we afgescheiden zijn van dat wat ons niet ontnomen kan worden. Julian beschrijft onwetendheid als *kwaadaardigheid* en *slechtheid*. Ze schrijft erover hoe de Duivel of Vijand dit oproept en hoe zij die geen sterke wil hebben, de Vijand toestaan dóór hen te werken. Zij zullen voor eeuwig lijden in de hel. Hetzelfde gold voor hen die gedoopt waren, maar een 'onchristelijk' leven leidden. Het is interessant dat haar getoond wordt dat zo'n geloof onwaar is en dat God niet straft of niet vergeeft, maar juist de mens liefheeft, wat zijn zwakheid of fouten ook mogen zijn. Dat stond zo haaks op wat de kerk verkondigde, dat het haar verraste. Ze schrijft: *Hierover kreeg ik geen ander antwoord in wat onze Here God toonde, alleen dit: 'Wat onmogelijk is voor jou, is niet*

onmogelijk voor mij. Ik zal mijn woord houden in alles en ik zal alles goed maken. Dergelijke gedachten liggen meer in lijn van theosofische leringen. Het Woord is niets anders dan de wijsheid, die goddelijkheid die in alles te vinden is, zelfs in onszelf. Alles is goed waar wijsheid heerst.

Gedurende onze moeilijkste perioden vragen we ons af of er iets groters is dan wijzelf, en als dat er is, waarom we moeten lijden. De vraag 'waarom' schijnt er één te zijn die wij mensen gevraagd hebben sinds we rationeel konden denken. Julian realiseerde zich dat het is *omdat het noodzakelijk is voor sommige zielen om zich zo te voelen, soms op ons gemak te zijn, en soms tekort te schieten en aan onszelf overgelaten te zijn. God wil dat we weten dat hij ons stevig vasthoudt in zowel goede als slechte tijden. En voor het heil van onze ziel worden we soms aan onszelf overgelaten.* Ons verlangen om ons in de 'flow' te voelen, ons verbonden te voelen met wat ons omgeeft, duurt niet altijd voort. Ons terugverlangen naar die ervaring brengt ons terug in een vermoeidheid, een zwaarte die ons ervan weerhoudt om in het heden te zijn. Als we die lichtheid van zijn ervaren, is het heel gemakkelijk voor het ego-denken om in te breken en de stroom te onderbreken door ons te vertellen dat we bijzonder zijn. Het lijkt in Julians tijd niet anders te zijn geweest dan nu. In feite kunnen we nooit los komen van wat we zijn. Belangrijke gebeurtenissen in het leven zijn niets anders dan gelegenheden voor groei en een kans om in de ervaring te stappen van een ander wezen dat wij zien als anders, maar dat wij in werkelijkheid zelf zijn in een andere vorm. Misschien moeten we onszelf eraan herinneren dat we voor eeuwig mét het goddelijke zijn en het goddelijke voor eeuwig mét ons.

Dat we zo weinig van de details van Julian's fysieke leven weten lijkt haar inzichten recht te hebben gedaan. Ze laat ons haar leringen als een manier om te begrijpen wie ze als mens was en haar ervaring als een manier om onszelf te begrijpen, als we onszelf in haar verplaatsen. Ze leefde in een tijd van grote ontredde; in zekere zin niet anders dan vandaag en toch gaf haar geloof troost aan velen. Hebben wij vertrouwen in dat wat ongezien en ongevraagd op ons af komt? Maken wij het deel van ons leven? Zijn we bereid om onze eigen innerlijke spirituele gids te gebruiken als een manier om anderen te kunnen troosten? En het belangrijkste: geloven we dat het goddelijke, God, liefde is? Als we ons eigen spirituele pad gaan, zijn dat vragen die we misschien voor ogen willen houden. Misschien kunnen Julian's leringen ons de weg wijzen.

Uit: *Theosophy Foreward*, 21 april 2019.
Vertaling: Marianne Plokker